

Daritev.

Naši šolarčki navadno prav neradi sedijo v tesnih klopeh pred belimi papirji in pred črno tablo. Mnogo bolj jih mika ven na solnce, na pisan travnik. Tako srečni bi bili radi, kot je bil oni dobri Abel, ki ni nič v šolo hodil in je vedno le pasel očetove ovčke. Res, da se ni naučil pisanja in čitanja, ampak naučil se je le od očeta Adama lepega bogoljubnega življenja. Velikokrat, ko se je zvečer vrnil z ovcami domov, mu je oče razlagal, kako je zlatemu solnčku Bog pokazal pot, da vsak dan pride in nam zemljo ogreje, kako je rožice na travniku Bog pobarval, kako je Bog naučil ptičke peti vesele in žalostne pesmi, kako tudi Bog dež razlije na njive, kadar so suhe. In še mnogo drugega lepega in dobrega je slišal Abel o Bogu.

Zato je Boga rad imel in večkrat na paši zunaj pokleknil v mehki mah, povzdignil roke in se Bogu za vse zahvalil. Premišljal je tudi Abel, kako bi enkrat on Bogu kakšno veselje napravil. Če bi mogel k Njemu v nebesa, bi Mu rad ponesel tisto svojo malo belo ovčko, katero mu je oče nekoč podaril. Drugemu bi Abel te ovčke nikomur ne dal; če bi mu jo hotel kdo ukrasti, bi jo skril; če bi mu jo lev raztrgal, bi ga ubil; če bi si nogo zlomila, bi jokal. Boga pa je Abel tako ljubil, da bi Mu rad podaril tudi to svojo najljubšo ovčko, če bi le vedel, kako naj Mu jo da.

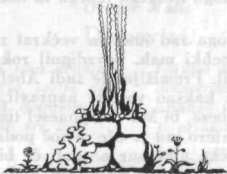
Vedel je, da sam v nebesa ne more. Pa je razmišljal in uganil takole: sežgal bom ovčko in dim se bo dvigal visoko gor med oblake; Bog bo pogledal na zemljo in videl moj dar in vedel, da ga rad imam.

Rečeno, storjeno. — Da ne bi ovčka kar na tleh gorela, kot da bi nič vredna ne bila, je znosil kamenja in ga zložil v kup — naredil je oltar. Da je ne bi v ognju bolelo, jo je prej zaklal. Potem pa je pokleknil poleg svoje daritve in gledal ves vesel, kako se res dim dviga visoko, visoko, naravnost gor do neba. Bog je veter takrat ustavil, vse je bilo mirno v zraku, tako da noben plamenček in noben oblaček

dima ni izginil v zraku; Bogu je bila ta Abelova daritev vseč.

Zato so tudi pozneje mnogi drugi ljudje na tak način Bogu kaj darovali. Po vesoljnem potopu je Noe videl, kako povsod ležijo utopljeni ljudje in živali, pa se je tudi s tako daritvijo Bogu zahvalil za rešitev. Abraham je celo svojega lastnega sina Izaka položil na oltar in ga hotel darovati, prav tako, kakor je Abel svojo ovčko.

In še mnogo drugih se učite v šoli, kako so z veseljem darovali svoje najdražje — najljubše Bogu, ker so ga ljubili. Vem, da vsi otroci svojega nebeškega Očeta ljubite, ker vam je življenje in zdravje in dobre starše dal. Samo to ne vem, če res vsi otroci Boga tako zelo ljubijo, da bi ga nikdar ne hoteli z grehom razžaliti.

Marija Kmetova:

Nebesa.

Povsod je hudo za denar in tudi pri nas. A prav tedaj, ko človek najbolj preudarja in obrača dinarje sem in tja, obstane Štefan na cesti pred kakim prav lepim avtom in zaprosi:

»Oh, kupi mi tale avto!«

»Ni mogoče,« ga seveda koj zavrnem. In nato Štefan:

»Pa jutri, boš kupila?«

»Tudi jutri ne.«

»Pa pojutrišnjem, to pa zares!«